

РЕШЕНИЕ

№ 4830

гр. София, 19.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 15.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **40** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], партер, офис 1, представлявано от управителя Б. М. А., срещу Решение № ПО-157/03.11.2020 г., издадено от А. К. на длъжност директор на териториална дирекция на Национална агенция за приходите /ТД на НАП/ - С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ с изх. № С200022-023-0003200/23.10.2020 г., издадено от Г. Ш. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В жалбата са изложени аргументи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на оспореното Решение и соченото ПНПОМ. Иска се тяхната отмяна.

В открито съдебно заседание жалбоподателят [фирма] – редовно призовано, представлява се от юрк. Ч., с пълномощно по делото. Процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата и претендира разноски, определени според минималното адвокатско възнаграждение в размер на 150 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът директорът на ТД на НАП – С. – редовно призован, представлява се от

юрк. Н., с пълномощно по делото. Процесуалният представител на отводника оспорва жалбата като неоснователна и необснована и претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв.

СГП – редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд – София – град след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

Предмет на обжалване е Решение № ПО-157/03.11.2020 г., издадено от А. К. на длъжност директор на териториална дирекция на Национална агенция за приходите /ТД на НАП/ - С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ с изх. № С200022-023-0003200/23.10.2020 г., издадено от Г. Ш. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.. С посоченото ПНПОМ са наложени следните предварителни обезпечителни мерки /ПОМ/: запор върху налични и постъпващи суми по банкова сметка [банкова сметка], находяща се в ТБ У. Б. АД BIC UNCRBGSF за сумата от 75 648. 76 лв.

Постановлението, с което са наложени ПОМ, е издадено във връзка с постъпило мотивирано искане № Р-22221420002244-039-001/22.10.2020 г. на органа по приходите Ц. К. Х. на длъжност главен инспектор по приходите в качеството ѝ на ръководител ревизия, възложена със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221420002244-020-001/22.04.2020 г. В искането е посочено, че в хода на ревизията в резултат на предприети процесуални действия и събрани в тази връзка доказателства е установено, че по отношение на фактурираните доставки от [фирма], ЕИК:[ЕИК] и [фирма], ЕИК:[ЕИК] не са налице основания за признаване на правото на ползване на данъчен кредит от ревизираното лице общо в размер на 256 167.90 лева. Посочено е още, че за ревизирания период дружеството жалбоподател декларира ДДС за възстановяване в размер на 185 024.04 лв. и че има изискуеми задължения за данъци и ЗОВ в размер на 30 140.90 лв. В искането е обоснован изводът, че очакваният размер на задълженията, които ще бъдат допълнително установени с ревизионния акт /РА/ и ще подлежат на внасяне, е 75 648. 76 лв., от който 71 011.36 лв. главница и 4637.40 лв. лихви, изчислени към 22.10.2020 г.

С обжалваното решение е потвърдено обжалваното ПНПОМ от директора на ТД на НАП, който е приел за обосновани изводите на органа по приходите за възможно затруднение при събиране на вземането, поради което е необходимо налагането на ПОМ, за да се предотврати извършването на сделки и действия с имуществото на ревизираното лице. Касае се за мерки в защита на публичния интерес, предприемани с цел гарантиране на държавата като бъдещ кредитор с публични вземания. Целта на ПОМ е да се съхрани имуществото в патримониума на ревизираното лице и да му се отнеме възможността да се разпорежи с активите си преди да е започнала процедура по принудителното им събиране.

Въз основа на тази фактическа обстановка от правна страна съдът прави следните

изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок и от лице, имащо правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

При извършване на служебната проверка настоящият съдебен състав преценява, че ПНОМ е издадено от компетентен орган - публичен изпълнител в ТД на НАП – С., съгласно правомощията му, определени в чл. 167 от ДОПК, в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК, съдът отменя наложената обезпечителна мярка, ако 1.) длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа; 2.) не съществува изпълнително основание или 3.) ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 ДОПК и чл. 195, ал. 5 ДОПК. Така очертаната правна регламентация предопределя и обхвата на съдебната проверка. Съгласно първата хипотеза на чл. 197, ал. 3 от ДОПК съдът отменя наложената обезпечителна мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. Данни и доказателства за изпълнението на тази предпоставка за отмяна на наложената обезпечителна мярка не са представени от жалбоподателя.

Доколкото в конкретния случай не са налице хипотезите на чл. 195, ал. 5 от ДОПК, а обезпечителните мерки са предварителни, тоест не се предприемат за обезпечаване на вече установени и изискуеми публични вземания и следователно не е приложимо изискването за съществуване на изпълнително основание, преценката на съда се свежда до това дали при издаването на ПНОМ са спазени изискванията по чл. 121, ал. 1 от ДОПК.

Не се спори между страните относно спазването на формалните изисквания за налагането на предварителните обезпечителни мерки - налице е мотивирано искане от ревизиращ орган по приходите, отправено в хода извършвана на жалбоподателя и неприключила ревизия.

Следва да се има предвид, че предварителните обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 от ДОПК се налагат с цел предотвратяване на извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и данъчно-осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Заради етапа на установителното производство, в който се налагат предварителните мерки, все още няма установени задължения по основание и по размер. Поради тази причина разпоредбата на чл. 121, ал. 3 от ДОПК изисква обезпечителните мерки да не спират и възпрепятстват дейността на ревизираните лица, поради което задължение на публичния изпълнител е да избере най-целесъобразните обезпечителни мерки, т. е. тези, които спрямо конкретната обезпечителна нужда, да не засягат права и законни интереси на субектите в по-голяма степен от необходимото за събиране на задълженията. Императивното изискване по чл. 121, ал. 3 от ДОПК е пряко проявление на принципа на съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК, за който

администрацията следва да следи винаги когато законът ѝ дава възможност да избере дали да упражни или не дадено свое правомощие.

В тази връзка съдът намира за основателни твърденията на жалбоподателя за необоснованост на постановлението за налагане на обезпечителните мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП. Предприемането на предварителните обезпечителни мерки законът свързва с наличието на определен риск за събиране на бъдещото вземане. Въз основа на този риск е дефинирана и целта на мерките – за предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Налагането на предварителни обезпечителните мерки е въпрос на оперативна самостоятелност, както на ревизиращия орган, който въз основа на събраните факти и данни в хода на ревизията преценява дали да отправи искане за налагането им, така и на публичния изпълнител, който, от своя страна, не е длъжен да уважи отправеното искане, а следва да извърши самостоятелна преценка дали без налагането на мерките събирането на задълженията за данъци и задължителни обезпечителни мерки ще бъде невъзможно, или значително ще се затрудни. Изводът на публичния изпълнител следва да се основава на анализ на конкретно посочени факти и данни, така че да може да бъде извършена преценка дали са изпълнени изискванията на закона (чл. 169 АПК) и спазен ли е принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

В процесния случай съдът намира, че в постановлението липсват изложени конкретни мотиви, които да правят обоснован извода, че без налагането на предварителните обезпечителни мерки ще се затрудни събирането на предполагаемото публично задължение /това се е опитал да направи в своя акт в решението си органът/. Безспорно е, че по отношение размера на предполагаемите задължения публичният изпълнител действа при условията на обвързана компетентност и се ползва от преценката на ревизиращия орган.

В настоящия случай в мотивираното искане е посочено, че в хода на ревизията в резултат на предприети процесуални действия и събрани в тази връзка доказателства е установено, че по отношение на фактурираните доставки от [фирма], ЕИК:[ЕИК] и [фирма], ЕИК:[ЕИК] не са налице основания за признаване на правото на ползване на данъчен кредит от ревизираното лице общо в размер на 256 167.90 лева. Посочено е още, че за ревизирания период дружеството жалбоподател декларира ДДС за възстановяване в размер на 185 024.04 лв. и че има изискуеми задължения за данъци и ЗОВ в размер на 30 140.90 лв.

Тъй като ревизията все още не е приключила с издаден РА, не може да се приеме за установено, че по отношение на фактурираните доставки от [фирма], ЕИК:[ЕИК] и [фирма], ЕИК:[ЕИК] не са налице основания за признаване на правото на ползване на данъчен кредит от ревизираното лице общо в размер на 256 167.90 лева. Освен това, наличието на изискуеми задължения за данъци и ЗОВ в размер на 30 140.90 лв. не може да бъде единствено основание за налагането на предварителните обезпечителни мерки, ако изводът за невъзможност или затруднено събиране на публичните

вземания не се подкрепя и от други факти и доказателства - такива, които се извличат от естеството, характера и продължителността на търговската дейност на ревизираното лице, неговото общо финансово и имуществено състояние, фискална история, в това число резултати от ревизии и проверки /впрочем във връзка с фискалната история на жалбоподателя с оглед приложените писмени доказателства е видно, че с две последователни решения на директора на ДОДОП при ЦУ на НАП С. са били отменени два последователни РА по отношение именно на доставки на стоки и услуги на контрагентите [фирма] и [фирма]/, конкретни негови действия – например такива, които могат да се определят като пречатване на проверки, укриване на данни, извършено след възлагане на ревизията разпореждане с активи и други, въз основа на които да се направи обоснован извод, че без налагането на обезпечителните мерки събирането на вземанията, произтичащи от ревизията, ще бъде невъзможно или сериозно затруднено.

Подобни конкретни факти и данни в случая не са посочени нито в искането на ревизиращия орган, нито в ПНПОМ, нито в решението на директора на ТД на НАП. Липсата на такава информация пречатства както съдебната проверка относно обосноваността на изводите на публичния изпълнител, че съществува риск от събирането на предполагаемото вземане, така и проверката относно спазването на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

С оглед на гореизложеното съдът счита, че потвърденото с оспореното решение постановление не е мотивирано, като изложените твърдения относно това, че мерките се налагат за предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на което събирането на задължения за данъци ще бъде невъзможно или значително, е изцяло декларативно. Безспорно е, че с оглед вида на наложената обезпечителна мярка – заповед на банкови сметки и предвид дейността на дружеството, налагането ѝ ще възпрепятства и затрудни търговската му дейност и на практика ще лиши дружеството от възможността да осъществява стопанска дейност. Както бе казано по-горе, липсва каквото и да е позоваване на конкретни факти и данни, въз основа на които да може да се направи обоснован извод, че без налагането на обезпечителните мерки събирането на вземанията, произтичащи от ревизията, ще бъде невъзможно или сериозно затруднено.

В тежест на органа по приходите е да докаже наличието на обезпечителна нужда за налагане на заповед, т.е. че без него няма да може или ще се затрудни събирането на задължението към НАП. В оспореното пред настоящата инстанция ПНПОМ и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С. не съдържат основания за налагането на конкретните обезпечителни мерки. Липсата на данни, че търговецът е започнал да продава имуществото си или да го обременява с тежести с цел да осуети или затрудни събирането на едно бъдещо публично държавно вземане и бланкетното посочване на „основания“, с които се преповтаря самата правна норма на чл. 195 от ДОПК на практика се приравнява на липса на мотиви на административния акт.

При това съдът намира, че по делото не се доказва от страна на ответника наличието на предпоставките по чл. 121, ал. 1 ДОПК за налагане на предварителните обезпечителни мерки. Това води до краен извод за незаконосъобразност на процесното решение на

директора на ТД на НАП и потвърденото с него ПНПОМ, налагаща тяхната отмяна.

С оглед изхода на делото и направеното своевременно искане от пълномощника на жалбоподателя ответникът да бъде осъден да заплати минималното адвокатско възнаграждение в размер на 150 лв. юрисконсултско възнаграждение съдът следва да направи следните уточнения. Минималното юрисконсултско възнаграждение не се определя по реда на Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а по Закона за правната помощ /ЗПП/. На основание чл. 37 от ЗПП е приета Наредба за заплащане на правната помощ. В тази връзка минималният размер на претендираното юрисконсултско възнаграждение следва да се определи по чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в рамките, очертани от разпоредбата, а именно – между 100 и 200 лева. В този смисъл с оглед претендираното от процесуалния представител на жалбоподателя ответникът следва да заплати юрисконсултско възнаграждение на жалбоподателя в размер от 100 /сто/ лева.

Водим от горното, съдът:

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], партер, офис 1, представлявано от управителя Б. М. А., Решение № ПО-157/03.11.2020 г., издадено от А. К. на длъжност директор на териториална дирекция на Национална агенция за приходите /ТД на НАП/ - С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ с изх. № С200022-023-0003200/23.10.2020 г., издадено от Г. Ш. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ с изх. № С200022-023-0003200/23.10.2020 г., издадено от Г. Ш. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА ТД на НАП С. да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], партер, офис 1, представлявано от управителя Б. М. А., сумата от 100 лева /сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

На основание чл. 138, ал. 1 от АПК препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия:

